

Στο Μέτωπο

Γιώτα Κριλή

Ο καθηγητής Βρασίδας Καραλής θα παρουσιάσει το βιβλίο Στο μέτωπο την Κυριακή 7 Μαΐου στις 5 μμ. στη Λέσχη της Ελληνικής Ορθόδοξης Κοινότητας Σύδνεϋ, Lakemba

Μέρος 19ο

-Μα θα γίνει, ξέσπασε ένας. Αφού είναι γραμμένο στα παλιά χαρτιά. «Βασιλιάς Κωνσταντίνος την έχτισε, βασιλιάς Κωνσταντίνος την έχασε και βασιλιάς Κωνσταντίνος θα την πάρει. Τώρα που έχουμε βασιλιά Κωνσταντίνο θα την πάρουμε την πόλη. Εγώ έχω και μια φυλλάδα που λέει ότι ο Κάιζερ μαζί με τον Κωνσταντίνο και τον ελληνικό στρατό θα πάνε στην Πόλη. Και ο Κωνσταντίνος θα στεφθεί στην Αγία Σοφία αυτοκράτορας των Ελλήνων.

Έμειναν όλοι τους κατάπληκτοι και κοιτούσαν περίεργα τον βασιλόφρονα στρατιώτη. Ο διμοιρίτης ξερόβηξε και είπε.

- Στρατιώτη, ο Κάιζερ έχασε τον πόλεμο. Τώρα η Ελλάδα έχει βασιλιά τον Αλέξανδρο, το γιο του Κωνσταντίνου.

- Όμως, οι Έλληνες μπορεί να ξαναφέρουν τον Κωνσταντίνο.

Ο διμοιρίτης κούνησε το κεφάλι. Ένας στρατιώτης φώναξε:

- Ξέγραφε τον Κωνσταντίνο. Είναι με τους πτημένους.

«Θα μας φάει η Κωνσταντινομανία», είπε μέσα του ο Νικήτας.

- Όλα 'ναι της μοίρας. Ό,τι γράφει δεν ξεγράφει, πρόσθεσε ένας άλλος.

- Στο νησί μου λένε ένα παραμύθι για της μοίρας τα γραμμένα.

- Πες το μας να περάσει η ώρα.

«Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας βασιλέας που είχε μια μικρή κόρη. Η βασιλοπούλα μεγάλωσε παρέα μ' ένα αραπάκι. Όταν μεγάλωσαν, εκείνο πήγε σ' άλλο κράτος κι έγινε αξιωματικός, μεγάλος και τρανός. Και πήγε και ζήτησε την κόρη του βασιλέα.

- Για να σ' δώσω, λέει, την κόρη μου, θα πας και θα ρωτήσεις το Θιο. Να τον ρωτήσεις,

“τα γραμμένα λιώνιν ή δε λιώνιν”;

Έφυγε και στο δρόμο που πάγαινε βρίσκει έναν μέσα σ' ένα βούρκο. “Πού πας, ρε παλικάρι;” “Πάω να βρω το Θιο να τον ρωτήσω”. “Άμα τον βρεις τον πούστη, ρώτα τον και για μένα, θα βγω απ' το βούρκο, καμιά φορά;”

Παρακάτω βρήκε έναν γέρο τυφλό, που ήξερε το δρόμο για το Θεό.

- Θα πας πάνω στο βουνό. Το βλέπεις; Και θα φωνάξεις τρεις φορές: “Τα γραμμένα λιώνιν ή δε λιώνιν”; Και θα απαντήσει ο Θιος από κει. Και ρώτα, λέει, το Θιο, μωρέλι μ', θα 'δώ καμιά φορά;

Ανέβηκε στο βουνό και ρώτησε: “Τα γραμμένα λιώνιν ή δε λιώνιν;” Και τ' απάντησε ο Θιος: “Ό,τι γράφ' δεν ξεγράφ'. Τα γραμμένα δεν λιώνουν. Εκεί που θα περάσεις, πάρε νερό απ' τη βρύση και πλύν' τον, το γέρο”.

Κίνησε στο δρόμο του. Παίρνει νερό, πλύν' το γέρο. Μόλις τον έπλυνε το γέρο, είδε ο γέρος. Αλλά την ώρα που έπλενε το γέρο, βλέπει τα χέρια του άσπρισαν. Από μαύρος, που ήταν. Βγάζει ένα ζουνάρι που είχε, το τυλίγει στη μέση του καλά κι έπιασε όλο το σώμα του και το 'τριψε με το νερό και από μαύρος έγινε λευκός. Και πάει στο βασιλέα. Ο βασιλέας δεν τον γνώρισε. Πού να τον γνωρίσει, αφού ήταν άσπρος τώρα.

- Βασιλέα, λέει, ήρθα για την κόρη σ'.

Αλλά η κόρη ήθελε τον μαύρο. Είχε ερωτευτεί τον μαύρο, τ' άρεσε. Λέει, να γαμπρός. Εν τέλει, εντάξει. Αρραβωνιάστηκαν. Τότε είπε στην κόρη:

- Εγώ είμαι ο μαύρος. Έτσι κι έτσι κι έτσι.

Άμα άρχισε το γλέντι, σπκώθηκε, και λέει:

- Βασιλέα, ξέρεις ποιος είμαι;

Λέει, “ποιος;”

- Αυτός που γύρεψε την κόρη

σου, ο μαύρος. Πήγα και τον βρήκα το Θιο. Και τον ρώτησα: “Τα γραμμένα λιώνιν ή δε λιώνιν”; Και ξέρεις τι μου απάντησε; “Ό,τι γράφ' δεν ξεγράφ”. Εγώ, λέει, είμαι ο μαύρος.

Και είπε όλη την ιστορία».

Το παραμύθι τούς χαλάρωσε. Μερικοί χασμουρήθηκαν, άπλωσαν τις αρίδες τους και τους πήρε ο ύπνος. Ο Νικήτας ανακλαδίστηκε και σπκώθηκε. Περπάτησε στο κατάστρωμα, ακούμπησε στον κουπαστή του πλοίου και αγνάντευε. Η θάλασσα ήρεμη. Όμως στα σωθικά του φουρτούνιαζε ο πόνος και η θλίψη. Του έλειπε το σταυραδέρφι του, ο Αριστείδης. Ο έναστρος ουρανός τράβηξε την προσοχή του και τον σαγάνεψε. «Κει πάνω θα 'ναι κι ο παράδεισος. Θα 'ναι κει άραγε ο Αριστείδης; Ήταν τόσο νέος, ωραίος και αγνός», έλεγε μέσα του και ξέσπασε σε αναφιλητό. Ένωσε κάποιον δίπλα του. Φύσηξε τη μύτη του και σκούπισε τα δάκρυά του. Έπειτα από λίγο έστρεψε το βλέμμα του και αντίκρισε το διμοιρίτη.

- Κύριε ανθυπολοχαγέ, φαίνεται σαν παράδεισος απόψε ο ουρανός. Σκέφτομαι ότι ο Αριστείδης, μπορεί να 'ναι κει πάνω.

- Του πρέπει ο παράδεισος. Θυσίασε τα νιάτα του για την πατρίδα ο Αριστείδης.

- Λυπάμαι που δεν έζησε ν' ανέβει στο καράβι, να γνωρίσει και τη θάλασσα. Να έρθουμε και στο νησί σου που μας κάλεσες.

- Της μοίρας τα γραμμένα.

- Κοντεύουν δυο χρόνια απ' όταν φύγαμε απ' το χωριό. Πότε θα τελειώσει ο πόλεμος, κύριε ανθυπολοχαγέ;

- Κουράγιο, Νικήτα. Βρισκόμαστε ήδη στο τέλος.

- Μήπως έχεις δει το Γιώργη, τον ξάδερφό μου; Εξαφανίστηκε.

- Νομίζω ότι τους εκπαιδεύουν στους καινούριους ασύρματους.

Το παραμύθι τούς χαλάρωσε. Μερικοί χασμουρήθηκαν, άπλωσαν τις αρίδες τους και τους πήρε ο ύπνος. Ο Νικήτας ανακλαδίστηκε και σπκώθηκε. Περπάτησε στο κατάστρωμα, ακούμπησε στον κουπαστή του πλοίου και αγνάντευε.